

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de staatssecretaris van Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 7 mei 2009 in
zaak nrs. 09/657 en 09/658 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 23 december 2008 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 7 mei 2009, verzonden op dezelfde dag, heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch (hierna: de voorzieningenrechter), voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard en dat besluit vernietigd. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de staatssecretaris bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 4 juni 2009, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Bij brief van 23 november 2009 heeft de staatssecretaris desgevraagd nadere inlichtingen verstrekt.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. De staatssecretaris klaagt in de enige grief dat de voorzieningenrechter ten onrechte heeft overwogen dat zijn standpunt dat de toelatingsgrond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) ook de situatie omvat die is beschreven in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als personen die anderszins internationale bescherming behoeven, en de inhoud van de verleende bescherming van de Raad van de Europese Unie (hierna: de richtlijn) niet kan worden gevolgd en het besluit derhalve een deugdelijke motivering ontbeert. Aldus heeft de voorzieningenrechter, volgens de staatssecretaris, niet onderkend dat artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn onder de reikwijdte van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 valt. Daartoe voert hij aan dat in artikel 15 van de richtlijn, evenals in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000, het zogenoemde verbod van refoulement, zoals onder meer neergelegd in artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), vervat is.

2.1.1. Zoals de Afdeling heeft overwogen in de uitspraak van 25 mei 2009 in zaak nr. 200702174/2/V2; www.raadvanstate.nl, kan uit rechtsoverweging 43 van het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen van 17 februari 2009 in zaak C-465/07; JV 2009/111, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot en

met 40 van dat arrest, worden afgeleid dat artikel 15, aanhef en onder c, gelezen in samenhang met artikel 2, eerste lid, aanhef en onder e, van de richtlijn, bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn bedoelde ernstige schade. Artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 voorziet in de aldus vereiste bescherming, aangezien deze bepaling de grondslag biedt voor vergunningverlening in situaties die door artikel 3 van het EVRM worden bestreken en laatstgenoemde bepaling - gezien de daaraan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) gegeven uitleg in het arrest van 17 juli 2008, nr. 25904/07, NA. tegen het Verenigd Koninkrijk; JV 2008/329 - ook ziet op de uitzonderlijke situatie, beschreven in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn.

2.1.2. In het licht van het hiervoor onder 2.1.1. overwogene, heeft de staatssecretaris zich, anders dan de voorzieningenrechter heeft overwogen, terecht op het standpunt gesteld dat op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 reeds aanspraak bestaat op bescherming tegen het lopen van een reëel risico op de in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn omschreven ernstige schade. De grief slaagt.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, overweegt de Afdeling als volgt.

2.3. De vreemdeling heeft in beroep, onder verwijzing naar zijn zienswijze, betoogd dat de staatssecretaris bij de besluitvorming niet heeft onderkend dat hij, indien hij moet terugkeren naar de provincie Nineveh in Irak, daar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de ernstige schade als beschreven in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn. Ter staving van zijn betoog heeft hij verwezen naar het algemeen ambtsbericht inzake Irak van de minister van Buitenlandse Zaken van juni 2008 (hierna: het ambtsbericht van juni 2008), een brief van Vluchtelingenwerk Nederland van 1 oktober 2008, een brief van Amnesty International van 6 oktober 2008, een notitie van Vluchtelingenwerk Nederland over de veiligheidssituatie in Centraal-Irak van oktober 2008 alsmede diverse nieuwsberichten. In hoger beroep heeft de vreemdeling in zijn verweerschrift ter nadere toelichting tevens verwezen naar het rapport van de United Nations High Commissioner for Refugees (hierna: de UNHCR) van april 2009 "UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers" alsmede het algemeen ambtsbericht inzake Irak van de minister van Buitenlandse Zaken van mei 2009 (hierna: het ambtsbericht van mei 2009).

2.3.1. De staatssecretaris heeft zich in het besluit van 23 december 2008, voor zover thans van belang, op het standpunt gesteld dat de vreemdeling aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 geen aanspraak op bescherming kan ontlenen. Aan dit standpunt

heeft de staatssecretaris ten grondslag gelegd dat de algehele situatie in Irak niet zodanig is dat van asielzoekers die uit dit land afkomstig zijn, niet gevegd kan worden dat zij aannemelijk maken dat er daadwerkelijk concrete redenen zijn, gelegen in hun persoonlijke feiten en omstandigheden, die de conclusie rechtvaardigen dat voor hen bij terugkeer naar Irak een reëel risico bestaat op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling en dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij terugkeer naar Irak een zodanig risico loopt. Met de toetsing aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 is ook aan artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn getoetst, aldus de staatssecretaris.

In reactie op hetgeen de vreemdeling in hoger beroep heeft aangevoerd, heeft de staatssecretaris zich in zijn brief van 23 november 2009 op het standpunt gesteld dat uit het rapport van de UNHCR en het ambtsbericht van mei 2009 weliswaar blijkt dat regelmatig sprake is van geweldsincidenten waarbij slachtoffers te betreuren zijn, maar dat de UNHCR niet gevolgd wordt in haar stelling dat het niveau van geweld in de provincie zo hoog is dat er substantiële gronden zijn om aan te nemen dat burgers die naar dit gebied worden teruggestuurd alleen al vanwege hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op ernstige en individuele schade in de zin van artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn. De staatssecretaris vindt steun voor dit standpunt in het arrest van het EHRM van 20 januari 2009 in zaak nr. 32621/06, F.H. tegen Zweden (JV 2009/74).

2.3.2. In het door de vreemdeling ingeroepen rapport van de UNHCR is, voor zover thans van belang, in hoofdstuk III het volgende vermeld:

"In those countries in which such asylum-seekers are not recognized under the 1951 Convention because of the way the Convention criteria are interpreted, international protection should be afforded through the application of an extended refugee definition, where this is available, or otherwise through a complementary form of protection. In such cases, UNHCR considers that asylum-seekers originating from the five Central Governorates who are found not eligible for refugee status should be considered to be at risk of serious harm in the situation of armed conflict which is ongoing in Iraq and should, therefore, be accorded a form of complementary protection."

2.3.3. In de voetnoot bij deze alinea is het volgende vermeld:

"In the European Union, where the term "subsidiary protection" is used, UNHCR considers that asylum-seekers originating from the Central Governorates of Baghdad, Diyala, Kirkuk, Ninewa and Salah Al-Din who are not found to be refugees should receive subsidiary protection under Article 15(c) of the EU Qualification Directive (*Council Directive 2005/85/EC of 1 December 2005 on Minimum Standards on Procedures in Member States for Granting and Withdrawing Refugee Status*, 2 January 2006. <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4394203c4.html>). Applying the reasoning of the European Court of Justice in *Elgafaji v. Netherlands State Secretary of Justice* (Case C-465/07, 17 February 2009, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/499aaee52.html>), UNHCR considers

the degree of violence which characterizes the ongoing armed conflict in those areas to be of such a high level that there are substantial grounds for believing that a civilian, if returned to those areas, would, solely because of his/her presence in those areas, face a real risk of being subject to a serious and individual threat to his/her life or person."

2.3.4. In hoofdstuk VI van het rapport is ten aanzien van de veiligheidssituatie in , voor zover thans van belang, het volgende vermeld:

"The relative security improvements in many parts of the country have not yet taken hold in Iraq's second largest city despite a wide-scale military operation launched in May 2008 ("Operation Mother of Two Springs") to root out AQI and other insurgent groups. As seen in the past, there have been only limited clashes between the ISF and AQI in suggesting that AQI fighters are pursuing their usual tactic of lying low to wait out the assault or relocating elsewhere to keep their resources. After the displacement of over 10,000 of Christians in September and October 2008, a massive ISF presence has been deployed into ("Operation Mother of Two Springs 2"). Nevertheless, mass-casualty attacks, kidnappings and targeted assassinations continue to occur on an almost daily basis.

(...)

Due to the ongoing presence of Sunni extremist groups and the potential for ethnic-political violence, the Governorate of remains highly instable. In addition to suicide and IED attacks on the ISF/MNF-I, continues to see significant numbers of targeted assassinations and kidnappings of security officials, local government officials and employees, party officials and offices (in particular from the DKP/PUK, the IIP and the Iraqi Communist Party), religious figures and tribal leaders/Sol, members of religious minorities as well as professionals and journalists."

2.3.5. In het ambtsbericht van mei 2009 is in paragraaf 2.3 het volgende vermeld:

"Hoewel de veiligheidssituatie in Irak in 2008 en begin 2009 aanzienlijk is verbeterd ten opzichte van 2007, was zij ook gedurende deze verslagperiode over het algemeen zeer ernstig.

(...)

Noorden van Centraal-Irak

In de vier provincies onder bestuur van de federale regering in die grenzen aan de Koerdische regio was de veiligheidssituatie gedurende de verslagperiode zeer onstabiel. Er vonden geregeld ernstige geweldsincidenten plaats, waaronder zware bomaanslagen in . In het hele gebied hadden burgers te maken met bomaanslagen, schietpartijen, moordaanslagen, ontvoeringen, bedreigingen en intimidatie.

(...)

Hoewel in Irak niet gesproken kan worden van militaire operaties, maar van gewelddadige aanslagen, vertoonden deze aanslagen een zodanige aanhoudendheid, samenhang en organisatie dat in zijn algemeenheid gesteld kan worden dat volgens de criteria van de Raad van State in het noorden van Centraal-Irak, West-Irak en enkele delen van Zuid-Irak gedurende de verslagperiode sprake was van een binnenlands gewapend conflict."

2.3.6. In rechtsoverweging 93 van eerdergenoemd arrest van het EHRM van 20 januari 2009, wordt het volgende overwogen:

"Hence, in the present case, the Court concludes that whilst the general situation in Iraq, and in [redacted], is insecure and problematic, it is not so serious as to cause, by itself, a violation of Article 3 of the Convention if the applicant were to return to that country. The Court therefore has to establish whether the applicant's personal situation is such that his return to Iraq would contravene Articles 2 or 3 of the Convention."

2.3.7. In voormeld arrest van 20 januari 2009 heeft het EHRM geoordeeld dat de algemene veiligheidssituatie in Irak niet zodanig is dat er substantiële gronden zijn om aan te nemen dat burgers die naar dit land worden teruggestuurd louter vanwege hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op schending van artikel 3 van het EVRM. Uit de door de vreemdeling overgelegde stukken, voor zover die betrekking hebben op de situatie in de provincie [redacted] ten tijde van de totstandkoming van het besluit, in onderlinge samenhang bezien, kan worden afgeleid dat de situatie aldaar op dat moment niet wezenlijk anders was dan de situatie in Irak ten tijde van voormeld arrest. Voor zover de stukken betrekking hebben op de situatie na het besluit van 23 december 2008, blijkt daaruit niet dat de situatie zodanig is verslechterd dat thans tot een ander oordeel zou moeten worden gekomen. In het licht hiervan bieden de door de vreemdeling ingebrachte stukken, waaronder het rapport van de UNHCR, geen grond voor het oordeel dat het standpunt van de staatssecretaris - dat de vreemdeling aan artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn geen aanspraak op bescherming kan ontlenen - de toetsing in rechte niet kan doorstaan.

2.4. De vreemdeling heeft in beroep voorts, onder verwijzing naar het ambtsbericht van juni 2008, eerdergenoemde brieven van Vluchtelingenwerk Nederland en Amnesty International, eerdergenoemde notitie van Vluchtelingenwerk Nederland en diverse nieuwsberichten, aangevoerd dat voor asielzoekers afkomstig uit Centraal-Irak ten onrechte geen categoriaal beschermingsbeleid meer wordt gevoerd.

2.4.1. De staatssecretaris heeft zich in het besluit van 23 december 2008 op het standpunt gesteld dat de vreemdeling niet in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000. Daaraan heeft hij ten grondslag gelegd dat het categoriaal beschermingsbeleid voor asielzoekers afkomstig uit Centraal-Irak bij besluit van 10 november 2008, nummer 2008/28 (Stcrt. 2008, 771), is beëindigd en dat de door de vreemdeling overgelegde algemene informatie noch de verwijzing naar het ambtsbericht van juni 2008 een reden vormt om een ander standpunt in te nemen. Hiertoe heeft de

staatssecretaris in aanmerking genomen dat uit het ambtsbericht blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak aan het verbeteren is. Daarnaast voeren het Verenigd Koninkrijk, Denemarken en Zweden ook geen speciaal beleid voor Iraakse asielzoekers, aldus de staatssecretaris.

2.4.2. Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling (uitspraak van 13 maart 2008 in zaak nr. 200708787/1; www.raadvanstate.nl) moet de vraag, of een vreemdeling voor verlening van een verblijfsvergunning op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 in aanmerking komt, worden beantwoord aan de hand van een beoordeling van de algehele situatie in het land van herkomst. Daarbij komt de staatssecretaris een ruime beoordelingsvrijheid toe, waarvan de aanwending de toetsing in rechte slechts dan niet kan doorstaan, indien geoordeeld moet worden dat het besluit niet strookt met wettelijke voorschriften, dan wel de staatssecretaris bij afweging van alle daarvoor in aanmerking komende belangen en gegeven de feitelijke grondslag ervan, niet in redelijkheid tot zijn beslissing heeft kunnen komen.

Het is de taak van de rechter de beoordeling door de staatssecretaris, in overleg met de Tweede Kamer, van de algehele situatie van het land van herkomst aan die maatstaven te toetsen, niet om een eigen oordeel omtrent de algehele - en veiligheidssituatie aldaar in de plaats van dat van de staatssecretaris te stellen. Bij de beoordeling van de vraag of een beleid van categoriale bescherming geïndiceerd is, beziet de staatssecretaris of wordt voldaan aan de indicatoren, neergelegd in artikel 3.106 van het Vreemdelingenbesluit 2000 en de notitie over het beleid van categoriale bescherming van 23 mei 2001 (Kamerstukken II 2000/01, 19 637, nr. 588), in het bijzonder de mate van geweld en geografische verspreiding daarvan.

Gelet op deze ruime beoordelingsvrijheid geven de in overweging 2.4. genoemde stukken geen aanleiding voor het oordeel dat de staatssecretaris zich niet in redelijkheid op het in 2.4.1. weergegeven standpunt heeft kunnen stellen.

2.5. Aan de hiervoor niet besproken bij de voorzieningenrechter voorgedragen beroepsgronden komt de Afdeling niet toe. Over die gronden is door de voorzieningenrechter uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel gegeven, waartegen in hoger beroep niet is opgekomen. Evenmin is sprake van een nauwe verwevenheid tussen het oordeel over die gronden, dan wel onderdelen van het besluit waarop ze betrekking hebben, en hetgeen in hoger beroep aan de orde is gesteld. Deze beroepsgronden vallen thans diensengevolge buiten het geding.

2.6. Het inleidend beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 7 mei 2009 in zaak nr. 09/657;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. P.A. Offers en mr. C.H.M. van Altena, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
Voorzitter

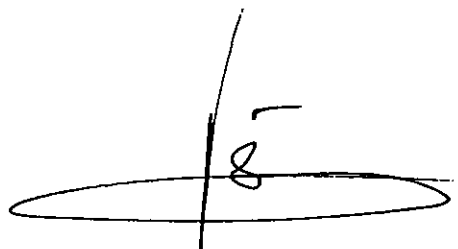
w.g. Van Loo
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 29 januari 2010

418-563.

Verzonden: 29 januari 2010

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through the middle.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 09/658 en AWB 09/657

Uitspraak van de voorzieningenrechter van 7 mei 2009

inzake

geboren op
nationaliteit Iraakse,
verblijvende te
verzoeker,
gemachtigde mr. R.P. van Empel-Bouman,

tegen

de staatssecretaris van Justitie,
te Den Haag,
verweerder,
gemachtigde M. van Ettikhoven.

Procesverloop

Bij besluit van 23 december 2008 heeft verweerder de aanvraag van verzoeker tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) afgewezen.

Verzoeker heeft op 8 januari 2009 tegen dit besluit beroep ingesteld.

Op 8 januari 2009 heeft verzoeker tevens de voorzieningenrechter van deze rechtbank verzocht om hangende de beroepsprocedure een voorlopige voorziening te treffen.

De zaak is behandeld op de zitting van 17 april 2009, waar verzoeker is verschenen in persoon, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Overwegingen

1. Ingevolge artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) kan, indien tegen een besluit bij de rechtbank beroep is ingesteld dan wel, voorafgaand aan een mogelijk beroep bij de rechtbank, bezwaar is gemaakt of administratief beroep is ingesteld, de voorzieningenrechter van de rechtbank die bevoegd is of kan worden in de hoofdzaak, op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

-
2. De voorzieningenrechter stelt vast dat het besluit tot afwijzing van de asielaanvraag op grond van het bepaalde in artikel 82, vierde lid, van de Vw 2000 geen schorsende werking heeft, zodat verzoeker op grond van het bestreden besluit uit Nederland kan worden verwijderd. Verzoeker heeft daarom belang bij de beoordeling van het onderhavige verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening.
 3. Ingevolge artikel 8:86 van de Awb kan de voorzieningenrechter, indien het verzoek wordt gedaan indien beroep is ingesteld bij de rechtbank en de voorzieningenrechter van oordeel is dat na de zitting als bedoeld in artikel 8:83, eerste lid, van de Awb nader onderzoek niet meer kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak onmiddellijk uitspraak in de hoofdzaak doen.
 4. De voorzieningenrechter is van oordeel dat zich hier een situatie voordoet als bedoeld in artikel 8:86 van de Awb en zal derhalve onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak. Daarbij wordt opgemerkt dat partijen in de uitnodiging voor de zitting op de bevoegdheid van de voorzieningenrechter zijn gewezen om tevens uitspraak te doen in de aan het verzoek om voorlopige voorziening ten grondslag liggende hoofdzaak.
 5. Aan de orde is de vraag of de weigering om verzoeker een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, in rechte stand kan houden.
 6. Ter onderbouwing van zijn asielaanvraag heeft verzoeker - kort samengevat - het volgende aangevoerd.
Verzoeker was als schaaapherder op een dag in april 2008 getuige van het begraven van verdachte kisten in de grond door twee mannen gekleed in Arabische kledij, die zich in een pick-upauto vervoerden. Een paar uur later meldde verzoeker het voorval aan passerende politie. De politie groef de kisten op en adviseerde verzoeker te vertrekken. Verzoeker zag de mannen uit de pick-upauto daarna in zijn woonplaats en heeft toen opnieuw de politie gewaarschuwd. Uit angst voor deze mannen heeft verzoeker op 25 juli 2008 het land verlaten.
 7. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat de aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening van een verblijfsvergunning vormen. Die afwijzing is gebaseerd op het bepaalde in het eerste lid in samenhang met het bepaalde in het tweede lid, aanhef en onder f, van artikel 31 van de Vw 2000.
 8. Het is vaste jurisprudentie dat de vaststelling of en in hoeverre bij de beoordeling van de asielaanvraag wordt uitgegaan van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder behoort en dat die vaststelling door de rechter slechts terughoudend kan worden getoetst. Bij die vaststelling kan verweerder zich in redelijkheid op het standpunt stellen dat de oprechtheid van een vreemdeling en de geloofwaardigheid van het asielrelaas op voorhand zijn aangetast indien een vreemdeling niet aannemelijk kan maken dat het ontbreken van reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, niet aan hem is toe te rekenen. Het toerekenbaar ontbreken van deze documenten zal echter steeds door verweerder in de context van het totale feitencomplex moeten worden bezien.

9. Verweerder heeft vastgesteld dat verzoeker geen enkel identiteitsdocument heeft overgelegd en evenmin documenten om zijn reisroute te kunnen vaststellen. Verweerder stelt dat uit de verklaringen van verzoeker niet is gebleken dat het ontbreken van deze documenten niet aan hem is toe te rekenen.

Verweerder heeft daartoe aangevoerd dat verzoekers verklaring dat hij het identiteitsdocument niet heeft meegenomen omdat hij bang zou zijn het onderweg kwijt te raken, volstrekt onvoldoende is om hem te ontslaan van zijn plicht tot optimale medewerking aan de beoordeling van zijn asielrelaas. Voorts heeft verweerder verzoeker aangerekend dat hij zijn treinticket heeft weggegooid. Verweerder stelt dat dit weggooien opnieuw in strijd is met de plicht tot optimale medewerking. Van verzoeker kan en mag worden verwacht dat hij zijn documenten zorgvuldig bewaart. Dat verzoeker niet wist dat het treinticket van belang kon zijn, is gelet op het geldende beleid ten aanzien van het ontbreken van documenten, een omstandigheid die voor verzoekers rekening en risico dient te komen, aldus verweerder.

10. Verzoeker is volgens verweerder bovendien niet in staat gebleken gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen omtrent de reisroute te geven. Verweerder heeft daartoe onder meer aangevoerd dat verzoeker niet bij benadering heeft kunnen vertellen bij welke grensplaats hij Irak heeft verlaten of welke rivier hij is overgestoken. Voorts heeft verzoeker, hoewel hij heeft gesteld een maand in in de wijk te hebben verbleven en aldaar te hebben geslapen in moskeeën, van geen van die moskeeën de naam kunnen noemen. Ook heeft verzoeker niet kunnen vertellen vanuit welke plaats hij Turkije per boot heeft verlaten, noch in welke Griekse plaats hij is aangekomen. Ook heeft verzoeker niet kunnen vertellen vanaf welke Griekse plaats de vrachtauto, waaronder hij zich zou hebben verstopt, aan boord van de boot zou zijn gegaan en in welke Italiaanse plaats hij zou zijn aangekomen. Ook heeft verzoeker niet kunnen vertellen vanaf welke plaats hij per trein naar zou zijn gereisd. Verzoeker heeft ook niet gemeld in welk land en in welke plaats hij uit de vrachtauto is gestapt nadat de auto vanuit twee uur had gereden. Dit klemmt volgens verweerder te meer omdat verzoeker heeft verklaard dat hij in die onbekende plaats in het onbekende land met vijf andere mensen gedurende 15 uur in een kerk heeft verbleven, en dat hij met die vijf andere mensen per taxi naar Nederland is gereisd. Verweerder twijfelt bovendien aan verzoekers reisverhaal omdat de opgetelde tijds aanduidingen van zijn oorspronkelijke reisverhaal een tijdsspanne van twee en een halve maand beslaan, terwijl verzoeker heeft verklaard ruim vier en een halve maand onderweg te zijn geweest.

11. Marginaal toetsend is de voorzieningenrechter van oordeel dat verweerder zich met voorgaande argumenten in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat verzoeker geen omstandigheden heeft aangevoerd in verband waarmee het niet overleggen van documenten hem niet kan worden toegerekend.

Dat verzoeker bij zijn beroepschrift alsnog een fax van zijn identiteitskaart heeft overgelegd, maakt dat niet anders. Verweerder heeft zich naar het oordeel van de voorzieningenrechter in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat van een fax de authenticiteit niet kan worden vastgesteld en derhalve niet als een identiteitsdocument kan worden beschouwd. Verzoekers stelling dat hij wel medewerking heeft verleend aan zijn reisverhaal; dat hij heeft verklaard wat hij wist en dat van hem niet meer kan worden verwacht, omdat het geen toeristische trip was en hij niet wist dat deze informatie voor verweerder van belang kon zijn, treft evenmin doel. Verweerder mocht zich in redelijkheid op het standpunt stellen dat de door verzoeker afgelegde verklaringen over de reis onvoldoende zijn geweest.

12. Onder deze omstandigheden dient volgens vaste jurisprudentie van het relaas een positieve overtuigingskracht uit te gaan.

13. Verweerder stelt zich op het standpunt dat dit niet het geval is omdat verzoeker wisselend en tegenstrijdig heeft verklaard.

Verweerder heeft daartoe onder meer gesteld dat verzoeker wisselend heeft verklaard over de twee dagen nadat hij getuige is geweest van het begraven van de kisten. Verzoeker heeft aanvankelijk verklaard dat hij in die twee of drie dagen thuis is gebleven, later heeft hij verklaard dat hij die dagen nog wel met zijn schapen op pad is geweest. Ook heeft verzoeker wisselend verklaard over de reden waarom hij gestopt is met het hoeden van schapen.

Aanvankelijk heeft verzoeker verklaard dat hij in augustus of september 2007 is gestopt, later heeft hij verklaard dat hij schapenhoeder is geweest tot april 2008. Ook heeft verzoeker eerst verklaard dat hij het werk niet meer wilde doen, later heeft hij verklaard dat de twee grootste schapeneigenaren hem hadden ontslagen. Ook heeft verzoeker wisselend verklaard over zijn activiteiten tussen zijn ontslag als schapenhoeder in april 2008 en zijn gestelde vertrek uit op 25 juli 2008. Eerst heeft verzoeker verklaard dat hij in die periode op zoek was naar werk, later heeft verzoeker verklaard dat hij in de periode tussen het moment dat hij de kisten had zien begraven en zijn vertrek uit Irak altijd binnen had gezeten.

Voorts heeft verzoeker wisselende verklaringen afgelegd over zijn gesprekken met

, die in contact zou staan met de mannen die de kisten zouden hebben begraven.

Aanvankelijk heeft verzoeker verklaard dat hij zelf met heeft gesproken, en dat hij later met zijn broer met heeft gepraat, later heeft verzoeker deze verklaringen ingetrokken en verklaard dat hij persoonlijk nimmer met heeft gesproken.

Verweerder acht deze verklaringen niet met elkaar in overeenstemming. Dat verzoeker, zoals hij heeft aangegeven, zijn oorspronkelijke verklaring heeft gecorrigeerd volgt verweerder niet, omdat niet valt in te zien dat iemand aanvankelijk stelt met een bepaald persoon te hebben gesproken, zich later weer weet te herinneren dat dit toch niet het geval is geweest.

14. Marginaal toetsend is de voorzieningenrechter van oordeel dat verweerder met het voorgaande - in onderlinge samenhang bezien - voldoende steekhoudende argumenten heeft aangedragen om het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig te achten.

15. Hetgeen verzoeker daartegen in beroep heeft aangevoerd leidt niet tot een andere oordeel. Verzoekers stelling dat, als zijn verklaringen in onderlinge samenhang worden gelezen, deze veelal niet tegenstrijdig of wisselend zijn, maar slechts als verduidelijkingen moeten worden opgevat, treft geen doel. Verweerder mocht zich, gelet op vaste jurisprudentie, in redelijkheid op het standpunt stellen dat verzoekers relaas vanwege de vele onduidelijkheden, ongeloofwaardig is.

16. Deze ongeloofwaardigheid betreft, blijkens het bestreden besluit, het asielrelaas van verzoeker voor zover dat betrekking heeft op het getuige zijn van het begraven van de kisten. Verzoekers identiteit, afkomst en nationaliteit heeft verweerder niet ongeloofwaardig geacht. Ook hetgeen verzoeker overigens in zijn asielrelaas heeft aangevoerd is door verweerder, gelet op het bestreden besluit, niet ongeloofwaardig geacht. Verweerder heeft zich op grond van deze feitenconstellatie op het standpunt gesteld dat verzoeker niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29 eerste lid, aanhef en onder a, b, c, d, e en f van de Vw 2000.

17. Verzoeker heeft dit standpunt onder meer betwist met een beroep op artikel 15 aanhef en onder c van de Richtlijn 2004/83 van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake

minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Definitierichtlijn).

18. Aangaande dit beroep op artikel 15, aanhef en onder c van de Definitierichtlijn hebben partijen de volgende standpunten ingenomen.

19. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat de toelatingsgrond van artikel 29 eerste lid, onder b van de Vw 2000, ook alle situaties die zijn beschreven in artikel 15 van de Definitierichtlijn, en dus ook die van onderdeel c, omvat. De omstandigheid dat de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: Afdeling) bij uitspraak van 12 oktober 2007 (200702174/1) prejudiciële vragen heeft gesteld aan het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen over de uitleg van artikel 15 aanhef en onder c van de Definitierichtlijn, noopt verweerder niet tot wijziging van dat standpunt. Verweerder verwijst daartoe naar de overweging van de Afdeling dat het enkele feit dat onderdeel b van artikel 15 tekstueel aansluit bij hetgeen in artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) is overwogen, niet uitsluit dat de ernstige schade als bedoeld in onderdeel c niet ook door artikel 3 van het EVRM, zoals uitgelegd in de jurisprudentie van het Europese Hof tot bescherming van de rechten van de mens (EHRM), wordt bestreken. Voorts heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat, zelfs indien aan artikel 15, aanhef en onder c van de Definitierichtlijn een andere uitleg moet worden gegeven, als uitgangspunt blijft staan dat sprake moet zijn van een geloofwaardig asielrelaas, omdat de bewoordingen van artikel 15, aanhef en onder c van de Definitierichtlijn zien op een ernstige en individuele bedreiging.

In het verweerschrift heeft verweerder het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschap (hierna: HvJ) van 17 februari 2009 (JV 2009/111) aangehaald, in welke uitspraak antwoord is gegeven op de door de Afdeling bij uitspraak van 12 oktober 2007 gestelde prejudiciële vragen. Verweerder heeft opgemerkt dat in rechtsoverweging 35 van dit arrest is overwogen dat het begrip individueel in artikel 15, aanhef en onder c van de Definitierichtlijn ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, maar dat uit de daaropvolgende overwegingen van de uitspraak blijkt dat het HvJ slechts de theoretische mogelijkheid op het oog heeft gehad voor uitzonderlijke situaties.

Voorts heeft verweerder in het verweerschrift gesteld dat op geen enkele wijze aannemelijk is gemaakt dat in het land van herkomst, dan wel het gebied waaruit verzoeker afkomstig is, sprake is van een dergelijke uitzonderlijke situatie, dat wil zeggen een situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker bij terugkeer louter door diens aanwezigheid aldaar al een reëel risico zou lopen op de in artikel 15, aanhef en onder c Definitierichtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

Ter zitting heeft verweerder aangegeven dat blijkens de notitie van 17 maart 2009 aan de Tweede Kamer, inzake voormeld arrest van het HvJ, verweerder meent dat de bescherming die wordt geboden door artikel 15, aanhef en onder c van de Definitierichtlijn, niet verder gaat dan de bescherming die artikel 3 van het EVRM biedt. Er is derhalve geen sprake van een gebrekkige motivering in het bestreden besluit.

20. Verzoeker heeft zich op het standpunt gesteld dat verweerder in het bestreden besluit uitsluitend heeft gesteld dat de toelatingsgrond van artikel 29 lid 1 onder b van de Vw 2000 alle situaties die beschreven zijn in artikel 15, aanhef en onder c van de Definitierichtlijn

omvat. Verweerder is niet ingegaan op hetgeen namens verzoeker aangaande het gewapend conflict in zijn land van herkomst is aangevoerd, en verzoeker heeft daaruit geconcludeerd dat verweerder niet bestrijdt dat verzoeker afkomstig is uit een gebied waar sprake is van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Ter zitting heeft verzoeker over de aanvullende en nieuwe informatie die verweerder in het verweerschrift heeft gegeven, gesteld dat deze inzichten zich niet lenen voor bespreking in een voorlopige voorzieningsprocedure.

21. De voorzieningenrechter overweegt als volgt.

22. Verweerders standpunt dat de toelatingsgrond van artikel 29 eerste lid, onder b van de Vw 2000 (en artikel 3 van het EVRM), ook alle situaties omvat die zijn beschreven in artikel 15 van de Definitierichtlijn, en dus ook die van onderdeel c, kan naar het oordeel van de voorzieningenrechter niet worden gevolgd.

De voorzieningenrechter verwijst daartoe op de eerste plaats naar de uitspraak van 12 april 2007 (AWB 06/54347, JV 2007, 272), waarin de meervoudige kamer van deze rechtbank heeft geoordeeld dat het neergelegde in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 inhoudelijk slechts voor een deel overeenkomt met het bepaalde in artikel 15 van de Definitierichtlijn. De voorzieningenrechter verwijst in dit verband naar de overwegingen 41 – 43 uit voormelde uitspraak, waarin het volgende is vermeld.

“Dat met artikel 15 voornoemd beoogd zou zijn geweest om interpretatieverschillen te voorkomen, zoals door verweerder aangegeven, laat onverlet dat de omschrijving van de risico's van onderdelen a, b en c van dit artikel niet gelijk is aan de omschrijving van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000.

De rechtbank – zich beperkend tot de grief van eiseres – is van oordeel dat onderdeel c van artikel 15 van de Definitierichtlijn niet is geïmplementeerd, nu het in dit onderdeel omschreven risico niet is terug te vinden in een algemeen verbindend voorschrift. Bij het vorenstaande heeft de rechtbank voorts in aanmerking genomen dat de Raad van State in zijn advies op het meer genoemde wetsvoorstel de regering heeft geadviseerd onder meer onderdeel c van artikel 15 van de Definitierichtlijn in de Vreemdelingenwet op te nemen. De rechtbank is voorts van oordeel dat, gelet op het vorenstaande alsmede op het feit dat voornoemde bepaling voldoende nauwkeurig en onvoorwaardelijk is geformuleerd, eiseres een beroep kan doen op voornoemde bepaling.”

23. Voorts blijkt uit voormeld arrest van 17 februari 2009 van het HvJ dat naar het oordeel van het HvJ artikel 15, aanhef en onder c van de Definitierichtlijn een andere bescherming biedt dan de bescherming van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b van de Vw 2000. In dit arrest oordeelt het HvJ immers “dat artikel 15, sub c van de Definitierichtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e van de Definitierichtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

- opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoonbaar dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;
- bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken

gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.”

Vervolgens is in rechtsoverwegingen 32 tot en met 34 van dit arrest opgenomen:

“De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen ‘doodstraf’, ‘executie’ en ‘foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker’, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een ‘ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon’ van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade. Er wordt immers ruimer bedoeld op een ‘bedreiging van het leven of de persoon’ van de burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een ‘internationaal of binnenlands gewapend conflict’. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, ‘willekeurig’. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.”

24. De hiervoor aangehaalde uitspraak van de meervoudige kamer van deze rechtbank van 12 april 2007 is derhalve naar het oordeel van de voorzieningenrechter in lijn met het arrest van het HvJ. De voorzieningenrechter ziet derhalve geen aanleiding thans anders te oordelen dan in voornoemde uitspraak van deze rechtbank.

Nu verweerder zich in het bestreden besluit op het standpunt heeft gesteld dat artikel 29 eerste lid, onder b van de Vw 2000, ook alle situaties omvat die zijn beschreven in artikel 15 van de Definitierichtlijn, en dus ook die van onderdeel c, ontbeert het besluit een deugdelijke motivering.

25. De voorzieningenrechter heeft uit hetgeen verweerder ter zitting heeft aangegeven opgemaakt dat verweerder zich beperkt tot het hiervoor besproken standpunt. Het door verweerder in het verweerschrift omschreven standpunt dat op geen enkele wijze aannemelijk is gemaakt dat in het land van herkomst, dan wel het gebied waaruit verzoeker afkomstig is, sprake is van een uitzonderlijke situatie, behoeft derhalve geen bespreking meer.

26. Zoals in het voorgaande is geoordeeld ontbeert het bestreden besluit een deugdelijke motivering als bedoeld in artikel 3:46 van de Awb en komt derhalve voor vernietiging in aanmerking.

27. Het beroep is derhalve gegrond.

28. Nu op het beroep is beslist bestaat geen aanleiding meer de gevraagde voorziening, inhoudende dat verzoeker niet wordt uitgezet zolang niet op het beroep is beslist, toe te wijzen. Deze zal derhalve worden afgewezen.

29. Hetgeen overigens is aangevoerd behoeft geen bespreking meer.

30. Nu het beroep gegrond wordt verklaard acht de voorzieningenrechter termen aanwezig verweerder te veroordelen in de door verzoeker gemaakte proceskosten. Deze kosten zijn met inachtneming van het Besluit proceskosten bestuursrecht en de daarbij behorende bijlage begroot op in totaal € 644,00 voor kosten van door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand:

- 1 punt voor het indienen van een (aanvullend) beroepschrift;

-
- 1 punt voor het verschijnen ter zitting;
 - waarde per punt € 322,00;
 - wegingsfactor 1.

31. Aangezien ten behoeve van verzoeker een toevoeging is verleend krachtens de Wet op de rechtsbijstand, dient ingevolge artikel 8:75, tweede lid, van de Awb de betaling van dit bedrag te geschieden aan de griffier van de rechtbank.

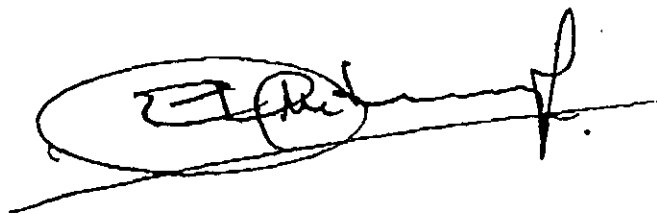
32. Beslist wordt als volgt.

Beslissing

De voorzieningenrechter,

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit;
- wijst het verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening af;
- veroordeelt verweerder in de door verzoeker gemaakte proceskosten vastgesteld op € 644,00;
- wijst de Staat der Nederlanden aan als de rechtspersoon die de proceskosten dient te vergoeden;
- bepaalt dat het bedrag van de proceskosten moet worden voldaan aan de griffier.

Aldus gedaan door mr. E.H.M. Druif als voorzieningenrechter in tegenwoordigheid van mr. W.E. Dijkstra als griffier en in het openbaar uitgesproken op 7 mei 2009.

Tegen deze uitspraak staat, voor zover deze ziet op de voorlopige voorziening, geen rechtsmiddel open.

Voor zover deze uitspraak ziet op het beroep, kunnen partijen hoger beroep instellen bij:

*Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA Den Haag*

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden: **07 MEI 2009**

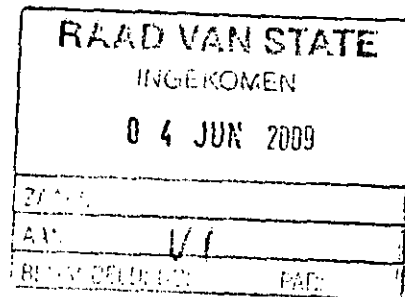
Kantoren: tichthage
Koningin Julianaplein 10
2595 AA Den Haag

Postbus 11756
2502 AT Den Haag
telefoon (070) 515 30 00
www.pelsrijcken.nl

**Pels Rijcken
& Droogleever**
*Fortuijn advocaten
en notarissen*

Bezorgen

De Hoogedelgestrengte Heer Voorzitter van de
Afdeling bestuursrechtspraak van de
Raad van State
Postbus 20019
2500 EA DEN HAAG

onze ref. MvA/JR/51010210
uw ref. -
inzake SvJ/

M.M. van Asperen
advocaat
t (070) 515 37 06
f (070) 515 33 65
mm.vanasperen@pelsrijcken.nl

4 juni 2009

Hoogedelgestrengte heer,

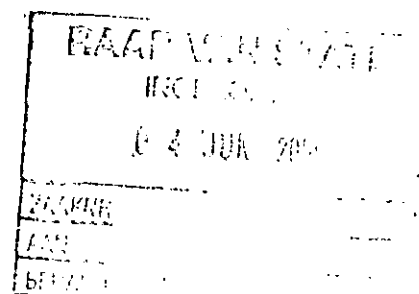
Namens de Staatssecretaris van Justitie, die voor deze zaak domicilie kiest te mijnen kantore, zend ik U hierbij een hogerberoepsschrift in bovengenoemde zaak.

Een exemplaar van het beroepsschrift, alsmede een kopie van deze brief zend ik per gewone post aan de gemachtigde van de vreemdeling in de beroepsprocedure, mevrouw mr. R.P. van Empel-Bouman.

Met de meeste hoogachting,

M.M. van Asperen

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK VAN DE RAAD VAN STATE

HOGERBEROEPSCHRIFT

inzake

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE

(Schedeldoekshaven 100,
2511 EX Den Haag)

a p p e l l a n t

gemachtigde: mr. M.M. van Asperen
advocaat te Den Haag
(postbus 11756, 2502 AT Den Haag)

tegen

v e r w e e r d e r

in eerste instantie woonplaats gekozen
hebbende ten kantore van de
gemachtigde: mr. R.P. van Empel-Bouman
advocaat te 's-Hertogenbosch

1 Inleiding

- 1.1 Appellant (hierna te noemen: de Staatssecretaris) komt hierbij in hoger beroep van de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 7 mei 2009 (AWB 09/658 en 09/657). De rechtbank heeft de uitspraak op dezelfde datum, 7 mei 2009, verzonden.

Een kopie van deze uitspraak wordt hierbij overgelegd als **productie**.

- 1.2 In deze uitspraak heeft de voorzieningenrechter onder meer het beroep met toepassing van artikel 8:86 Awb gegrond verklaard, het bij de rechtbank bestreden besluit vernietigd en ten laste van de Staat der Nederlanden een proceskostenveroordeling uitgesproken. De vernietiging houdt – kort weergegeven – verband met artikel 15 onder c van de Richtlijn 2004/83/EG (hierna: de richtlijn).
- 1.3 De Staatssecretaris kan zich met deze uitspraak niet verenigen en heeft de volgende grieven.

2 Grieven

- 2.1 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rov. 22 en 23 – zakelijk weergegeven – dat het standpunt van de Staatssecretaris dat de toelatingsgrond van artikel 29, eerste lid, onder b, Vw 2000 (en artikel 3 EVRM) ook alle situaties omvat die zijn beschreven in artikel 15 van de richtlijn niet kan worden gevolgd, waartoe hij verwijst naar de uitspraak van de meervoudige kamer van de zittingsplaats 's-Hertogenbosch van 12 april 2007 en het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen van 17 februari 2009.

Ten onrechte overweegt de voorzieningenrechter in het verlengde hiervan in rov. 24 – zakelijk weergegeven – dat de door hem aangehaalde uitspraak van de meervoudige kamer van de zittingsplaats 's-Hertogenbosch van 12 april 2007 in lijn is met het door hem genoemde arrest van het Hof van Justitie en hij daarom geen aanleiding ziet anders te oordelen dan in deze uitspraak van de rechtbank. Onjuist is voorts het oordeel van de voorzieningenrechter dat, nu de Staatssecretaris zich in het bij de rechtbank bestreden besluit op het standpunt heeft gesteld dat artikel 29, eerste lid, onder b, Vw 2000, ook alle situaties omvat die zijn beschreven in artikel 15 van de richtlijn, het besluit een deugdelijke motivering ontbeert.

- 2.2 Op de hiervoor bestreden overwegingen berusten de rechtsoverwegingen 25 t/m 27 en 29 t/m 32. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grief vitieert ook deze rechtsoverwegingen.

3 Aanvulling en toelichting op de grieven

- 3.1 Met zijn uitspraak heeft de voorzieningenrechter allereerst miskend dat ten tijde van het in geding zijnde besluit in het Vreemdelingenbesluit artikel 3.105d was opgenomen, zodat de inhoud van artikel 15 (onder a en c) van de richtlijn ook formeel onder de werkingssfeer van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000 was gebracht.
- 3.2 De voorzieningenrechter heeft voorts miskend dat artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000 voorziet in de door de richtlijn vereiste bescherming, aangezien deze bepaling (eveneens) de grondslag biedt voor vergunningverlening in situaties die door artikel 3 EVRM worden bestreken en laatstgenoemde bepaling ook ziet op de uitzonderlijke situatie, beschreven in artikel 15 onder c van de richtlijn. Artikel 15 onder c van de richtlijn mist toepassing, indien de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict minder hoog is dan in de door het Hof van Justitie in zijn arrest van 17 februari 2009 bedoelde uitzonderlijke situatie. Alsdan kan een asielzoeker in voorkomend geval wel aanspraak op bescherming ontlenen aan de onderdelen aan en b van artikel 15, maar deze bescherming wordt alsdan (wederom) ook geboden door artikel 3 EVRM.

Vergelijk ABRS 25 mei 2009, nr. 200702174; LJN: BI4791.

- 3.3 In het door de voorzieningenrechter vernietigde besluit heeft de Staatssecretaris geoordeeld dat - thans - verweerder niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op de b-grond van artikel 29 Vw 2000 vanwege de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. In dit besluit heeft de Staatssecretaris voorts geoordeeld dat terugkeer van verweerder naar zijn land van herkomst in verband met de algehele situatie aldaar niet van bijzondere hardheid is. In dat oordeel lag besloten dat ten tijde van belang geen sprake was van een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaat om aan te nemen dat een burger die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in de richtlijn.

De juistheid van dit laatste (impliciete) oordeel wordt bevestigd door het arrest van het EHRM van 20 januari 2009 in de zaak F.H. tegen Zweden, JV 2009, 74 en door de eerdergenoemde uitspraak van Uw Afdeling, in het bijzonder rov. 2.5.3.

- 3.4 Anders dan de voorzieningenrechter heeft overwogen ontbeerde het thans door hem vernietigde besluit derhalve geen deugdelijke motivering.
- 3.5 Gelet op het voorgaande had de voorzieningenrechter het beroep ongegrond moeten verklaren.

4 Conclusie

De Staatssecretaris concludeert tot vernietiging van de bestreden uitspraak en tot ongegrondverklaring van het beroep.

Den Haag, 4 juni 2009

advocaat

behandeld door	M.M. van Asperen
correspondentie	postbus 11756, 2502 AT Den Haag
telefoon	(070) 515 37 06
fax	(070) 515 33 65
e-mail	mm.vanasperen@pelsrijcken.nl
zaaknummer	51010210
referentie	IND-0812.11.1141